

[Tholstrup.]

fornævnte udtalelse om, at man lige så godt kan ophæve loven, hvis den ikke må bruges protektionistisk.

Det, der imidlertid i dag er brug for, er en ændring, således at vi kan få konkurrencebetonede og dermed lavere priser for forbrugerne. Den højtærede minister har selv her i tinget fortalt os, at rosinerne faldt med 40 øre, da de kom på friliste. Jeg husker ikke, hvor meget margarinen faldt, da spiseolie kom på friliste, men faldet kom i hvert fald prompte. Og sådan har det været med en lang række varer. Folk, der ikke selv kan få importbevilling, henvises ofte til at købe hos en eller anden konkurrent, som er så heldig at have rigelige importbevillinger, og hvad det betyder af løfter om ikke at undersøge på markedet, kan man jo nemt forestille sig. Alene den omstændighed, at den heldige importør kan lægge en klækkelig avance på det, konkurrenterne skal købe, er i sig selv nok til, at han også får en urimelig fortjeneste.

Jeg kender et ganske nyt eksempel med en sofaimportør, som får en bevilling på en bestemt vare fra England på 100 000 kr. hvert halve år. Han er forlængst ophørt med at arbejde i den branche, men får stadig bevillingerne, medens en anden, som har brug for den pågældende vare i sin fabrikation, må købe den af bevillingsindehaveren, en vare, som han lige så godt kunne købe direkte fra den udenlandske fabrik, hvis han altså kunne få bevilling dertil. Hvert halve år indkasserer sofaimportøren på denne måde 25 000 kr. uden at lave andet end et proformasalg af varerne, for at transaktionen kan holdes indenfor lovens rammer; i realiteten er det blot bevillingen, der sælges to gange om året. Køberen, der må betale de 50 000 kr. i overpris, kan alligevel konkurrere med kolleger i branchen, som har egen import. Disse opnår således udover deres normale fortjeneste en ekstra fortjeneste svarende til sofaimportørens. Mon ikke det var bedre, at der var fri bevillingsudstedelse, således at forbrugerne kunne spare de 50 000 kr. og samtidig spare de beløb, som andre heldige importører kan lægge på varepriserne i denne branche, fordi der ingen konkurrence er? Jeg kan naturligvis ikke røbe branchen eller manden. Jeg har lovet

ikke at gøre det, for så vil han ikke længere kunne købe de to bevillinger på 200 000 kr., og de er afgørende for, om hans forretning kan bestå. Men hvis vi tænkte os, at navnene alligevel kom frem, ville der sandsynligvis ske det, at bevillingerne blev frataget den importør, som ikke selv bruger dem, og at de derefter blev fordelt mellem de tilbageblevne importører; min hjemmelsmand ville så måske få 10—15 pct. heraf, hvis han som ny importør ansøgte om bevilling.

Jeg kender et tilfælde, hvor et firma fandt en bestemt vare i udlandet, som Danmark havde brug for; det var i et land, hvor Danmark gerne ville købe virkelige nyttevarer. Lignende varer blev før købt i andre lande af gamle importører, som ikke havde fået øje på, at man også kunne købe den pågældende vare i det nye land; men da der blev givet importbevilling på denne vare fra det nye land, var det de gamle importører, der fik de 85 pct. af bevillingerne uden at have rørt en finger. Den nye importør, som havde fundet varen, forhandlet med fabrikken og bekostet rejsen, fik kun 15 pct. direkte og måtte købe resten af det, han havde brug for, hos sine konkurrenter.

I går har Centralforeningen for Danmarks Isenkræmmere afholdt årsmøde, og jeg vil gerne med formandens tilladelse anføre et avisreferat om, hvad formanden, isenkræmmer Martin Jensen har sagt på mødet:

„Det var således uforståeligt, udtalte formanden, at man trods gentagne henvendelser til handelsministeriet ikke kunne få liberaliseret bygningsartikler — den eneste vare til byggeriet, der endnu var på bunden liste. En fri import på dette område ville medvirke til at billiggøre byggeriet.“

Ved fremsættelsen nævnte jeg, at genskabelse af konkurrencen i handelen også vil betyde besparelser i hele det kostbare administrationsapparat, både det offentlige og det private. Den højtærede handelsminister sagde i går på det nævnte provinsbankmøde, at der kunne blive tale om en yderligere forhøjelse af diskontoen. Det ville imidlertid ikke hjælpe meget, idet en lang række virksomheder, som i kraft af varedirektoratet ingen konkurrence har, frit kan fastsætte deres salgspriser, hvadenten